

חיים מיסוק ז"ל

פרידה מאבא.

כתבה: אורית מיסוק היימן.

אבא יקר שלנו,

איך אפשר לכתוב למישהו שכבר איננו, במיוחד לך- אבא.

כמעט חודש עבר, ואתה אינך.

בחצי השנה האחרונה, מאז שנכנסת לבית החולים ואח"כ לשיקום, התקרבונו כולנו יותר מאי פעם. אולי רק בתקופה שלאחר פטירתה של אימא היינו כך בפעם האחרונה. אך הפעם זה היה שונה. כאבנו את כאבך, סבלנו ביחד וקיוונו שתחזור הביתה. כואב לנו שלא הצלחנו במשימה. נפטרת בבית החולים קפלן רחוק מהבית אותו אהבת ובו גדלת מגיל 15. רחוק מהשקט של הקיבוץ.

מי יקרא לי עכשיו "אוריתי"? מי יגיד: "הו, הנה רבי יניב"?. ולינאי: "הנה הבן שלי"?.

מי ינגן לנו כל-כך טוב ב-PANDERO (תוף מרים) שלך? ולמי נקרא JAIME?

אפשר מעט להתנחם בכך שאתה כבר לא סובל, לא כואב לך, והשתחררת מהתקופה הנוראה הזאת שכל כך הגבילה אותך ולא נתנה לך להיות חופשי.

היינו לצדך ברגעיך האחרונים. היית עטוף באהבה, מוקף באנשים הקרובים אליך, שכל כך אוהבים אותך. היית איש טוב לב, מיוחד וחייכן, תמיד מוצא מילה טובה להגיד. לא עשית רע לאף אחד. אציל בנפשך ובנשמתך. אבא מקסים ומופלא. איש צנוע שלא מבקש הרבה לעצמו ותמיד חי עם מה שיש.

לכולנו יישארו המון זיכרונות מתוקים ממך, ובכל אחד מאתנו נשאר משהו ממך, וכול אחד מאתנו למד ממך משהו לחיים.

אין נחמה, ודבר לא יסגור את החור השחור שנפער בלב מאז שהלכת, ואתה כל כך חסר.

נכון הזמן יעשה את שלו ולאט חוזרים לשגרה כל אחד לענייניו ולך אבא תמיד תהיה פינה בליבנו מלאת אהבה וגעגועים אין סופיים.

יהיה זכרך ברוך!

בניך: אורית, ינאי ויניב מיסוק.

לזכרו של חיים מיסוק ז"ל.

כתב: אברהם שנפלד.

חיים נולד בעיר פורטו אלגרה בדרום ברזיל, בחודש פברואר בשנת 1940, בן חמישי מ-שישה, להוריו דוד ורזה מיסוק. אחיו הצעיר מיכאל נהרג בגיל 19 בשרותו הצבאי ונקבר בקיבוץ.

המשפחה עברה לגור בסאו-פאולו, ובשנת 1955 עלה לארץ במסגרת עליית הנוער. חיים הצטרף לקבוצת "הדרורים" שהייתה הקבוצה הראשונה שהתחנכה בקיבוצנו. חיים נקשר לקיבוץ והחליט שבו ימשיך את דרכו וחיוו. כעבור שנה עלו גם נח והאם רוזה.

כקבוצה למדו והתנסו בעבודה חקלאית. עם סיום הכשרתם, התגייס עם חבריו לגרעין נח"ל, במסגרתו הגיעו גם להכשרה בקיבוץ כנרת.

עם חזרתו לקיבוץ התחתן עם מריה, אותה הכיר היטב ואהב כבר בקבוצת הנוער. יחד הקימו בית ומשפחה, ונולדו להם שלושת הילדים- אורית, יניב וינאי. מריה נפטרה בגיל צעיר יחסית, והשאירה אחריה חלל גדול וצער כבד.

לאחר שנתיים הכיר חיים דרך מכר משותף, את אביבה, שעבדה במשרד החינוך בירושלים. השניים נישאו, ואביבה באה לחיות אתו בקיבוץ. בימים אלה היו אמורים לחגוג 25 שנים יחד.

גם יתר האחים – נטליו, משה והאחות קלרה הגיעו לקיבוץ, ויחד יצרו את אחת "החמולות" הגדולות של הקיבוץ בשנותיו הראשונות. ה"שבט" ממשיך לגדול, בקיבוץ ומחוץ לו וגם בחו"ל.

האח הבכור נטליו, היגר לארה"ב, שם חי ונפטר. גם האח משה נפטר לפני מספר שנים, ונח וקלרה - יבדלו לחיים ארוכים, ממשיכים לחיות בקיבוץ לצד חלק מילדיהם ומשפחתם.

חיים מילא תפקידים שונים בעיקר בתחום השירות לחבר. שנים רבות שימש כנהג בית, אין ספור הסעות בסבלנות ונועם פנים. בהמשך היה מרכז הקניות, בתחילה בקיבוץ, ואח"כ במועצה. כולם אהבו את חיים, שהתאפיין במזג נוח, "סחבקיות" וחוש הומור. חיים היה דוגמה מצוינת למיזוג הישראלי-ברזילאי שמאפיין את ברור-חיל.

כמו ברזילאים רבים, אהב לשחק כדורגל, ואף הצטיין במשחק והלהיב את הצופים בו בסגנון הברזילאי שמשלב וירטואוזיות עם אהבה לכדור ולמשחק. גם את המוזיקה הברזילאית לא זנח, והיה חלק מלהקת "הבטוקדה" – להקת כלי ההקשה שניגנה באירועים שונים את קצב הסמבה..

בשנים האחרונות חלה הדרדרות במצבו הבריאותי, נפטר לאחר אשפוז ארוך של חצי שנה.

תנחומינו לאביבה, לילדיו אורית, ינאי ויניב ובני משפחותיהם, ולנכדים הרבים שזכה להכיר וששימחו אותו מאד והסבו לו נחת וגאווה רבה.

יהיה זכרך ברוך.